

IVAN NĂZDĂRAVAN ȘI ZMEUL Poveste populară ucraineană

A fost odată un zmeu care mânca oameni. Într-un sat unde nu mai lăsase decât un bătrân, zmeul i-a spus acestuia:

— Moșule, pregătește-te, mâine te mănânc.

Dar tocmai atunci a trecut prin sat un băiat sărac. Bătrânul i-a povestit că zmeul va veni să-i mănânce a doua zi.

A doua zi, sosi și zmeul. Văzându-l pe băiat, vru să-l mănânce. „Vezi să nu te-neci,” îi spuse băiatul, „sunt mai puternic decât tine.”

Atunci zmeul, ca să-i arate cât de puternic era el, a luat o piatră și a strâns-o atât de tare că se prefăcu în făină. Dar băiatul a luat o bucata de brânză, a strâns-o și apa i-a picurat printre degete.

-Bine, de azi ai să-mi fii tovarăș.

-Nu, eu voi fi mai mare, eu sunt Ivan Năzdrahvan.

Zmeului i se făcu frică. La prânz, îl trimise să aducă un bou să facă de mâncare.

Băiatul ajunsese la cireada zmeului și legă boii unul de altul de cozi.

- Ce vrei să faci? îl întrebă.

- Vreau să iau toată cireada.

- Cine a mai văzut una ca asta?! se sperie zmeul.

Zmeul smulse pielea de pe un bou și-i ceru băiatului s-o aducă plină cu apă. Ivan aruncă pielea în fântână și începu să sape în jurul ei.

Veni zmeul.

- Ce faci aici?

- Vreau să-ți aduc toată fântâna.

Zmeul se înfricoșă de puterea băiatului.

- Scoate din pământ un stejar, să facem focul!

- Dacă ar fi să scot douăzeci m-aș duce!

Ivan se prefăcu a fi supărat. Atunci, zmeul își pregăti singur de mâncare și începu să înfulece.

Băiatul nu luă decât o îmbucătură, când rămase doar puțină mâncare.

— E foarte puțin.

— Dacă-i așa, hai la mama, la ea găsim colțunași.

„Acum sunt pierdut,” gândi băiatul. Acolo îi așteptau douăzeci de putini pline. Zmeul mânca mereu, iar băiatul tot ascundea colțunașii în sân, în buzunare.

Zmeul termină colțunașii.

— Hai acum să ne ciocnim de piatra cea mai mare! Și se învârti și se izbi de ieșiră scânteii din piatră.

-Asta nu-i nimic, spuse flăcăul.

Strânse colțunașii pe care îi avea în haine și, când atinse piatra, zeama sări în toate părțile.

Zmeul se înfricoșă de Ivan Năzdrăvan, dar spuse:

— Hai să vedem cine fluieră mai tare. Când fluieră zmeul, copacii se aplecară la pământ

Ivan Năzdrăvan zări o vergea de fier.

- Închide ochii când voi fluiera, s-ar putea să-ți sară ochii.

Și băiatul îi trânti cu putere fierul între ochi, de se împletici zmeul.

Ca să scape de Ivan, zmeul îi făcu o casă, în care acesta trăi liniștit. După un timp, se sfătui cu maică-sa să-i dea foc. Ivan îi auzi și se ascunse.

După ce arse casa, flăcăul veni lângă cenușă și se prefăcu că-și scutură hainele. Văzându-l, zmeul că trăiește, se înspăimântă și-și luă tălpășița. Uite-așa, cel isteț a învins.